

Gel Ve Buyur Gönül Soframa

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Aralık 2017

Soyut terennümlerle dolu bucağım,
Somut yarınlara dönüşmek isteyen umutlar.
Saklı yaralarımı aklıyorum
Ah'ların peşrevinde yitik bir abdalım,
Yitimlerim kadar hicvindeyim hüznün:
Karaladıkça boşlukları
Düşüşe geçen telaşlarımı kapıyorum
Akan rimelinden arakladığım siyah saçlı kadının.

Siyahtan öte bir yol varsa
Elbet görürüm ekseninde yitip giden gölgemden
Edindiğim en muteber cümle belki de;
Varla yok arası umutların tarhında.
Kırk haramilerin tarhındayım... epeydir...

Bir garip eksen bir garip heyelan yüklü ömrün de
Kıyamında hele ki sükûnetin
Alt yazı geçtiği sesli coğrafyası içimin hüznünde
El pençe divan kader.

Damsız hüznlerin reçinesine boca etmekse aşkı bir de yoldaş bildiğin bir can ise canından bile öte.

Serkeş tınıları gecede raks eden ela acıları yüreğin...

Belası başın adın gibi nakşeden, zaman gibi bir yanıp sönen belki de şatafatı gizemin.

Aryaların bayat gürültüsü, sezilerin kalburüstü algısı bir de demlenen çay misali gittikçe rengi koyuya
çalıyorsa elemin.

Başörtüsünden fıskıran üç beş tel saç misali hatta saçının DNA'sından yonttukların bir de körebe
oynayan zaafpların...

Tozpembe tüm hülyalar.

Zansız tüm aşklar ve zamansız ve sorgusuz belki de en muteber kaygı ölümüne sevdanın muzip

reveransında eğilip bükülmeden sevdiğinin yansımaları görüyorsan her bulutta, her zerrede ve her yok oluşta varlığına kani isen üstelik duraksız bir notada gizem, serkeş bir eksende rota belki de muzip bir şarkı yine başın her göğe erdiğinde usulca titrerken için.

Titrindesin işte aşkın ve kovuşturduklarından bile hallice bir nüansa tabi iken evren.

Evrelerin kâbusunda biten korku, sarı yaprakların şecerelerini tutan ulu çınar oysaki her hazan bile baharın coşkusu vakıf, eğer ki nükseden duygular barınak misali bir kelam kadar da yakın bildiğin her akran cümle.

Tümden gelen niyazların bitiminde belki de hatta varmayı dileyip adımlamaya dahi başlamamışsan...

Külfet mi yoksa neşeli bir var oluş şarkısı mı hele ki gıptayla süzüyorken mutluluğu bir de kayıtsız açılımlar getiriyorsan her saçmalığa bil ki âşkınsın.

Terennüm eden her çiçek.

Noksan bulduğun her uzvun.

Yansımayı değil de yansıtmakla haşır neşir bir aynanın meali işte içindeki ukdeyi yükseğe taşıyan, alçakları bulutlara değdiren bir de muzdarip olduğun her bağınaz fikri bir hipotez olarak sunabiliyorsan...

Sözlerin saltanatında bir avuç kumu boca ediyorum serptiğimin bilincinde olmaksızın aslında bilincimin sınındığına bile kani değilim.

Epriyen kumaşlar dokumaksa hayalim, sükûnun izini sürüyorum cahil bir şiiri meal bilip, yükümlü kılındığım neyse atıfta bulunduğum.

Sararan parmaklarında içimin mutaassıp coşkusu nazire eden o kırmızı saçlı çocuk çıka geliyor: kâh bir şiire nakarat olan kâh kayıp bir masalı peşinden sürükleyen...

Zemherilerin bakışlarındayım.

Zamansız gölge misali bir edimde, bir konumda, bir sezide... dokunuşun müdahili feveran, aşkın nüansı ise sadece hasret.

Gölgelik misali her kelimem, sevgiyi mahcup kılan da bir ikilem bir de beynamaz bir şarkı tutturdum mu.

Tutuklu serenadı gecenin; dip acısı noktasız cümlelerin hele ki kaybedip boşluğu iken o marazi hatıra ve

tanımsız duyguların da altını fosforlu kalemle çizerken.

Mesul kılınmak çok göreceli hele ki işinin erbabı bir fani isen. Bir mukavvadan ev yapan, elinin çatlaklarına aldırmadan temizliğe girişen belki de attığımız çöplerin çetelesini tutan nice yabancı hatta serzeniş bile etmeden ve biz sadece nefsimizle tokalaşırken.

İşteler yüklü ama asla işveli ve müptelası olmadan zaafların sonra da kanmamak adına algıların gücüne sığınmak.

İmla hatalarına bulanmak sonra da silgiyle silmek yeniden dilin gücüne inanıp sessizliğimi bozmak.

Sayfalar kadar hoyrat olmayı dilediğim, saflığımın muteber dokunuşunda sığınmak adına saklambaç oynadığım bir parantez belki de.

İçim kıyılırken yan odadan seslenen annem ve güne yine onun ayak sesleriyle uyanmak.

Dilsiz, gözsüz ve sözsüz olsa da insan bir duyumun bir bir meal teşkil ettiği o farkındalık üstelik niyazlarınız dahi duyumsanırken ve takdir görürken.

Varlık ne kaygılı ne de alaylı ama edepli ama sıra dışı belki de bakir bir cümleyi abartmadan sunmak lahzasında ömrün.

Kirişi tüm acıların, edaların da yürek burkan tınısı bir de seyrine doyamadığın ama her seferi bir sonraya aktardığın yolculuk: pervasız üstelik.

Kılıksız ve doğaüstü bir olay babında mademki dualarının kabulünde yine yürekte fettan ve muzip bir şakayı baş tacı etmişsen.

Durmaksızın.

Sevip de sevilmeyi önemsemiyorsan eğer ki.

Müptelası olmaksızın kelamı da selamı da eksik etmediğin.

Gel ve buyur gönül soframa o zaman ve duraksamadan dök içinin kırıklarını, dökelim gözyaşı hem de ahkâmların bile umurumuzda olmadığı bir dünyayı değil tahayyül etmek bilfil inşa etmişsek gönlün pervazında ve sükûtun dansına iştirak eden bir gölgeyi dahi kabul etmişken korkusuzca ve asil bir reverans ile o hoyrat şarkıyı bile sinemize sıkıştırmışsak.